

Van kerkhof tot openluchtmuseum

We zijn weer aan Allerheiligen toe. De dag waarop heel wat mensen naar de stedelijke kerkhoven trekken met chrysanten of andere bloemen om te tonen dat ze hun geliefde doden niet zijn vergeten.

Dikwijls maken de mensen dan nog een kleine wandeling langs de andere perken en graven, waardoor ze een klein deel van de Oostendse familiegeschiedenis weer kunnen ophalen. Maar op het kerkhof wordt men niet alleen herinnerd aan allerlei familiegeschiedenissen, maar aan de Oostendse geschiedenis in het algemeen. Zo zijn er de graven van beroemde Oostendenaars als Paster Pype, de

vissersalmoezenier, van Leyhousen, de stichter van S.E.O., van James Ensor, de wereldberoemde kunstschilder, van burge-meester Adolf Van Glabbeke, maar daar is ook het ereperk voor de gevallen soldaten uit de Eerste en Tweede Wereldoorlog.

Grafmonumenten moeten bewaard blijven

Steeds vaker wordt de gedachte geopperd als zou men het oud kerkhof langs de Nieuwpoortsteenweg meer als een openluchtmuseum moeten beschouwen. Weliswaar een museum van beeldhouwwerken die de dood

onder haar vele vormen laat zien. Treurende vrouwen (nooit mannen!), biddende engelen, gebroken levenszuilen en gebroken levensvormen. Enkele malen is het beeld in marmer of arduinsteen de afbeelding van de overledene. In die gevallen gaat het meestal om een beroemd figuur.

Als het kerkhof ooit zou verdwijnen dan zouden deze beelden ook verdwijnen en precies dit wil men nu voorkomen. De jongste jaren heeft men trouwens verschillende mooie graven laten restaureren. Voorts gaan er steeds meer stemmen op om, indien het oude kerkhof zou moeten verdwijnen, de waardevolste grafmonumenten en de

mooiste beelden naar het kerkhof aan de Stuiverstraat over te brengen.

Vele heemkundigen hebben ook een grote belangstelling voor de oude smeedijzeren kruisen die vaak dateren uit de vorige eeuw of uit het begin van deze eeuw. Het zijn getuigenissen van hoe men de doden vroeger herdacht. Die doden zijn dikwijls door velen, ook hun eigen afstammelingen, vergeten. Maar het belet niet dat de graven ons nog leren hoe de mens vroeger leefde en een tijdlang na zijn dood via het graf contact met de levende bleef behouden.

Omer Vilain

Graf met treurende vrouw (graf familie Vandenbussche).

Graf met biddende engel (graf van familie Van Cutsem).